

VUN KHÓM = = CÂY XANH

CẬU BÉ XỬ KIỆN

TỐI nọ, em đương đọc **THÀNH-KINH** **BÁO**, bỗng có một người bà-con thuật truyện một cậu bé khôn-ngoan cho má em nghe, như vậy :

Nguyên một xứ xa kia có trồng nhiều cây ô-li-ve, đến mùa, nó thường sanh nhiều trái. Chú lái A là người trong xứ ấy, một bữa, có việc muốn đi xa, liền góp vàng bạc mà bỏ trong hũ, trên nhận trái ô-li-ve, đem lại nhà người anh em bạn tên là B, mà gởi, và hẹn lúc nào đó sẽ về. Chú B ta chịu lãnh lấy hũ và đem cất

một chỗ. Chú A liền đi, chẳng may gặp nhiều chuyện lồi-thôi, nên đã quá ngày hẹn rất lâu. Người bạn ở nhà trông mãi không thấy về.

Gặp hôm có khách tới, chú lái B đãi khách bằng trái ô-li-ve; nhưng thấy không đủ, chú bèn nhớ lại ô-li-ve của người bạn gởi, nên bèn vợ lấy ra mà đãi khách, rồi sẽ thề trái khác vào. Vợ vàng lời, vào mở hũ ra, thì trái ô-li-ve đã thúi vì để lâu đến ba năm rồi.

Vợ chú bèn móc ra, thì thấy ở dưới có lăm vàng bạc. Vợ liền cho chú hay và biểu đề nguyên như vậy, chờ bạn về sẽ giao lại. Nhưng chú B là người tham-

lam, chẳng chịu nghe lời vợ, lấy hết vàng bạc, đem những trái ô-li-ve khác nhận đầy một hũ, rồi dạy lại.

Cách ít bữa, chú lái A trở về, lấy lại hũ ô-li-ve ngày nọ. Ôi thôi, bao nhiêu là tiền-của đều mất hết sạch, chỉ còn trái ô-li-ve không mà thôi! Chú liền đi kiện tại tòa án.

Đến khi xử, quan tòa đòi hai chú ấy ra

trước mặt, nói cùng chú A rằng: « Khi trước chú gởi hũ ô-li-ve, bây giờ ô-li-ve của chú, thì chú lấy lại, chớ chú có gởi vàng bạc chi đâu mà chú kiện!» Chú lái A không lời đối-đáp, tức mình trở về, làm sớ tâu vua và xin vua xét giùm.

Tin này đồn ra, ai ai cũng đều than-thở. Nhưng vua này là một vị nhơn-thử, liền giả dạng đi dò-xét mọi nơi, xảy thấy một đám con nít chơi với nhau và đương bắt-chước theo cách quan

Vua giả dạng đứng xem cậu bé xử kiện

tòa xử vụ chú A và chú B. Vua liền đứng lại xem. Chúng nó không biết, tưởng là hạng người thường, nên thấy đều tự-nhiên mà đối-đáp.

Một cậu bé ít tuổi ngồi trên làm quan tòa, kêu chú lái A mà hỏi. Chú nói có đề vàng dưới trái ô-li-ve, nhưng nay mất hết. Đoạn, quan tòa «ti-hon» hỏi đến chú lái B. Chú nói chú A gởi hũ ô-li-ve, mình vẫn đề tự-nhiên cho đến bây giờ. Cậu bé làm quan tòa kia bèn kêu ít người lái ô-li-ve khác, bảo ném trái ô-li-ve trong hũ, coi thử là trái của mùa nào. Họ ném xong, nói ô-li-ve mùa này. Quan tòa liền hỏi: «Ô-li-ve đề dành trong ba năm sẽ ra thế nào?» Họ đáp: «Đề lâu như vậy không được, nó sẽ thúi và hư đi.» Quan tòa nói: «Xét ra, quả thật chú lái B tráo ô-li-ve. Như vậy thì buộc chú phải thưởng vàng bạc cho đủ số.»

Vua khen thăm đũa trẻ khôn-ngoan. Đoạn, vua trở về. Đến hôm sau, vua

sai lính đòi những đũa trẻ xử kiện bữa trước cùng hai chú lái và quan tòa ngày nọ đến châu. Vua khiến bọn trẻ làm lại vụ xử kiện y như lần trước, đừng nhút-nhát chi hết. Lũ trẻ vàng lời; xử xong, vua rất khen và thưởng nhiều tiền-bạc cho chúng. Còn chú lái B thì phải thưởng của đó cho chú lái A. Quan tòa rất hổ-thẹn và bị vua lên án phạt.

Em nghe xong, bắt suy-nghĩ về linh-hồn người ta bị mất như chú lái A mất của này; nhưng, tạ ơn Đức Chúa Jê-sus-Christ, Ngài yêu-thương chúng ta, nên cứu-vớt chúng ta thoát khỏi vòng tội-lỗi, khiến cho được hưởng lại ơn-phước của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Jê-sus-Christ, là Quan Tòa công-bình, xử-đoán kẻ có tội và gỡ oan cho kẻ trung-thành. Nhờ Ngài, chúng ta được ơn dư-dật của Chúa ban cho đời đời. «Chúng ta nhờ Đấng yêu-thương mình mà thắng hơn tội-phần» (Rô 8: 37). A-men.—*Nguyễn-thị-Thuần, Cao-lãnh.*

NGƯỜI NHỎ, VIỆC LỚN

CÓ người thuật rằng ông mục-sư Mỗ được sai đến một xóm kia ở một miền đường-lối khó đi của nước Ấn-độ, để làm phép báp-têm cho sáu, bảy mươi người lớn trước khi thờ-lạy hình-tượng. Ông mới bắt đầu làm phép báp-têm, thì trông thấy một cậu chừng mười lăm tuổi ngồi ở sau lưng mình, trong góc nhà. Cậu nhìn ngo-ngác và nghe chăm-chỉ. Ủa lạ, cậu bước tới! Ông mục-sư hỏi rằng:

—Cậu cũng muốn chịu phép báp-têm như những ông bà này sao?

—Thưa ông, vâng.

—Nhưng cậu còn ít tuổi lắm. Nếu tôi làm phép báp-têm cho cậu, rồi sau cậu vấp-ngã và lằm-lạc, thì Hội-thánh sẽ mang tiếng xấu, và công-việc Chúa ở đây sẽ bị hư-hại. Xin cậu hãy chờ-đợi sáu tháng nữa, để tôi có đủ dịp-tiền xét cậu có lòng trung-tín với Đức Chúa Jê-sus chẳng.

Ông vừa dứt lời, thì cả đám tín-đồ

đứng dậy, và một người nói rằng:

—Thưa ông, chính cậu này đã chỉ-bảo cho hết thấy chúng tôi biết về Đức Chúa Jê-sus-Christ.

Ông mục-sư lấy làm lạ quá, bèn vui lòng làm phép báp-têm cho cậu, rồi khuyên cậu rằng:

—Chớ để người ta khinh con vì trẻ tuổi; nhưng hãy lấy lời nói, nết làm, sự yêu-thương, đức-tin và sự tinh-sạch mà làm gương cho các tín-đồ. (1 Ti 4:12).

Hỡi các em yêu-đầu, chắc các em đọc truyện này, thì lấy làm cảm-động lắm. Thật có nhiều lần các em tự nghĩ rằng vì mình còn ít tuổi, nên không thể nào làm việc lớn cho Đức Chúa Jê-sus-Christ được. Các em nghĩ vậy thì lằm và không hiệp với ý Chúa. Các em nên luôn luôn nhớ đến cậu con trai trong truyện này, lại phải soi gương của cậu ấy mà hết lòng hầu việc Chúa và dẫn-dắt nhiều người đến cùng Ngài.—*Theo tạp-chi Gospel Herald.*